

ВЕРОСЛАВ
РАНЧИЋ

**ЈЕДНОМ
У ГРАДУ
КО ЗНА КОМ**

Copyright © 2021, Верослав Ранчић
Copyright © овог издања 2021, ЛАГУНА

*Војимирки и Војиславу Милошевићу, родитељима
моје Гордане, у знак захвалности за све што су учинили
за нас онда када нам је то било најважније*

21. јун, 22.05

Од почетка ноћне смене протекло је више од два сата када је др Стефан Јанић, дежурни лекар интерниста, прошао ходником, паралелним са операционом салом у западном крилу Државног клиничког центра „Свети Ђорђе“. Требало је да сала буде у мраку, али није била. Дешавало се нешто што га је зачудило.

Пре пет минута склопио је фасциклу за извештаје о случајевима током ноћног дежурства, искрено се надајући да неће бити изненађења. Помислио је како би му добро дошла нес кафа. Устао је и изашао у ходник, прошао до његовог краја и скренуо десно да би се степеницама попео на горњи спрат, где се налазио аутомат за нес кафу.

Нигде никога. Као да је у другој галаксији.

Брзо је прешао двадесет један степеник. Стигао је на простор горњег спрата и морао је да застане. Ослођен о зид на супротној страни стајао је мушкарац у цивилном оделу. И мирно пушио.

Запањени доктор Јанић брзо му је пришао.

– Господине, не можете бити овде. И није дозвољено пушење!

Човек га је гледао не трепнувши.

– А ви сте? – упитао је гласом који је показивао да га се апсолутно не тиче ко му се обратио.

– Доктор Стефан Јанић, интерниста Државног клиничког центра „Свети Ђорђе“.

– Па, докторе, идите на интерно. Тренутно није дозвољено лутати овуда – махнуо је главом преко рамена.

– Човече, да ли сте ви нормални?! Ви морате...

– Не морам ја ништа, докторе! – Извадио је из унутрашњег џепа сакоа књижицу и махао њом испред Јанићевог лица. – Државна безбедност! Горе се не може! Забрањено је до даљег.

Доктор Јанић запањено је погледом прелазио од човековог лица до књижице и наново до човековог лица.

– Шта се догађа? – питао је.

– Уколико би требало да знате шта се догађа, не бисте били овде, него горе! – махнуо је преко рамена. – Зато, будите љубазни и удаљите се, да вас ја не бих удаљио.

Доктор Стефан Јанић је још неколико тренутака погледом шетао између човековог лица и легитимације. Потом је климнуо, окренуо се и вратио степеништем на доњи спрат. Али уместо да уђе у ординацију, скренуо је лево, прошао кроз дуги ходник, ушао у малени магацин болничке одеће, прошао кроз њега и изашао на споредно узано степениште, предвиђено за организовано премештање болесника у случају пожара или било какве потребе за хитну евакуацију.

Тихо је затворио врата и неколико тренутака ослушкивао.

Мук!

Вратио се у ординацију, покупио металну кутију са инструментима и журно кренуо другим степеништем према горњем спрату.

За сваки случај, помислио је.

И овде је на врху степеништа стајао мушкарац у цивилном оделу, безмало нарогушена копија оног од малочас.

Доктор Јанић је ишао прескачући по два-три степеника. Одавао је човека који страховито жури.

Дошавши до мушкарца, само је климнуо главом и покушао да га обиђе.

– Куда? – човеков глас био је непријатно дубок.

– У операциону! Склоните се. Журим.

– Како то, када нисте прошли...

– Овуда?! Јесте ли ви чули да на операционим салама постоје двоја врата. Да се нас двојица разумемо... Или се склоните, или нећу стићи на време... – Махнуо је главом према другој страни ходника. – Треба ли да вам кажем због кога журим? – Обишао је човека и застао. – Хајдете са мном. Да им *ви* објасните зашто...

Човек је одмахнуо:

– Идите!

– Хвала! Баш сте љубазни! – рекао је нарогушени доктор Јанић.

Прошао је кроз ходник.

Бочни крак ходника био је празан.

Др Стефан Јанић је на средини ходника кренуо степеништем којим се стизало до галерије Централне операционе дворане.

Попевши се још један спрат, стигао је до галерије, опрезно је притиснуо ручицу и одшкринуо врата.

Галерија је била празна.

Ушао је и нечујно затворио врата. Крећући се простором иза највишег реда, одабрао је столицу у низу крај стуба, обложеног дрвеним плочама махагонија, опрезно је спустио седиште прве столице и сео.

Из позиције у којој се нашао могао је, као што су многи доктори Центра или студенти медицине чинили, да прати ток операције на нижем простору сале.

Сасвим десно, крај стола са инструментима, стајала је млада болничарка која је, заривши лице у руке, очигледно плакала.

Пацијент је лежао на централном столу и око њега је било неколико доктора, болничарке, анестезиолог и...

Која ојеришу начелник хирурџије и двојица наших најбољих хирурга?

Лице пацијента није могао да види.

Конечно, докторска екипа се одмакла од операционог стола.

Доктор Јанић је за тренутак помислио да ће се оневестити. Са висине и удаљености од двадесетак метара запањено је зурio у пацијента.

Председница Републике Србије Вела Матић налазила се у дубокој наркози.

2

22. јун, 10.30

Лекарски конзилијум дао је изјаву да је над председницом Србије, госпођом Велом Матић, хируршки захват

успешно изведен и да ће се она, после краће рехабилитације, вратити својим председничким обавезама.

Робредо Солденберг добовао је прстима по прозорском окну замка Ховенштајн, високо у Алпима.

Син јединац Романа Солденберга, донедавно првог човека и спиритум мовенса мистериозне организације *Евројска елиџа*, која послује из сенке и о којој се зна онолико колико она дозвољава да се зна, а радијус деловања јој је где год је потребно да оствари и заштити своје интересе – дошао је на њено чело након изненадне очеве смрти.

Попут његовог оца, преминулог пре седамнаест месеци, и млади гроф Робредо Солденберг типичан је аријевац, поносан и разметљив на оно што је постигао и на оно што има у свом власништву.

Након трогодишње адаптације, коначно, четири месеца пре смрти Романа Солденберга, отварању Ховенштајна присуствовали су представници држава са којима Савезна Република Немачка има пријатељске односе. И сви су се сложили да је ово здање далеко за собом оставило замак Елмау, у близини Патеркирхена, у коме је Ангела Меркел седмог и осмог јуна 2015. године угостила најмоћније шефове држава и влада Француске, Немачке, Италије, Јапана, Уједињеног Краљевства, САД и Канаде, познате као Г-7.

У руским државним медијима наводило се да је Ховенштајн копија виле бившег совјетског председника Михаила Горбачова у близини језера Тегернзе. Роман Солденберг је са сином и екипом архитеката отишао да види власништво совјетског председника. Обилазећи вилу, Солденберг је рекао:

– Мене не интересује сеоска, планинска брвнара.

– Али према *Зидојче цајтшунџу*, она кошта близу осам милиона евра – рекао је љубазни водич.

– Толико... – лице Романа Солденберга одавало је истинско запрепашћење. – А посед?

– Посед има две хиљаде шест стотина квадратних метара.

– И, све то кошта...?

– Власник је тражио осам, али је прихватио и исплату од седам и по милиона евра. Товариш Горбачов се двоумио, али његова кћер, Ирина Вирганскаја, инсистирала је на куповини и товариш Горбачов није могао да одбије своју мезимицу.

– Господине – рекао је Роман Солденберг – седам и по милиона евра! Па мене ће уређење хелидрома за мој хеликоптер и гараже и паркинг за возила мојих пријатеља који ће ме посећивати коштати осам и по милиона. Евра, разуме се!

Под термином „пријатељи“ Роман Солденберг је првенствено мислио на чланове борда *Евројске елите*.

О његовој неочекиваној смрти говорило се упола гласа или чак шапатом. Претпоставке су се кретале од планиране ликвидације до природног тока здравствених проблема. Пруска генетика старог Солденберга није наговештавала било какво изненадно опраштање од овога света.

То се, ипак, догодило!

Посебно је кренула прича када је десна рука Романа Солденберга, његов стални пратилац, такође изненада преминуо – дванаест дана после смрти власника његовог живота.

У круговима немачких странака шапутало се да је идејни творац одласка старог Солденберга у пакао његов син јединац Робредо. Директних доказа није било. Али, као што је познато, најтише шапутање најдаље се чује.

Дошавши на чело *Евройске елиѿе* системом наследног фактора, али и захваљујући извесном броју успешних акција, као што је био сјајно планиран систем, условно речено, тунела, познатих као Балканска рута,* којим су транспортоване пошилке људских органа, али и пребациване избеглице из држава угрожених дивљачком борбом за власт које су продавале своје органе, без којих су могле да како-тако живе, Робредо Солденберг се у року од четрдесет осам сати, вештином, очигледно наслеђеном од оца, захвалио члановима борда за које је сматрао да ће се супротстављати његовим ставовима. Пажљиво их је анализирао током неколико година и директно уценио или да напусте борд *Евройске елиѿе*, или ће на следећем састанку борда открити све њихове закулисне радње, којима су стекли енормне привилегије, материјалну добит, а да о томе нису обавештавали борд. Ипак, оно што је превагнуло била је његова великодушна понуда да на њихова места дођу млади чланови њихових породица.

Робредо Солденберг био је апсолутно уверен да ће са новим члановима борда остварити све оно што метузалема, иако додуше нису живели девет стотина шездесет девет година, нити ће живети – нису могли ни да претпоставе да се може постићи.

Сада је стајао крај прозора велике дворане, посматрајући светла аутомобила која су просецала мрак над аутобаном према средишту Баварске.

Freistaat Bayern!

Разуме се: Слободна држава Баварска!

* Балканска рута – пут којим су транспортоване избеглице и људски органи; тема је обрађена у роману Верослава Ранчића *У авенији Марше ѿадају црвене кише*.

Млади Солденберг је поседовао још неке изузетне особине за вођење организације каква је *Евројска елиџа*: био је баварски прецизан, германски неосетљив и апсолутни присталица организованог криминала. Укратко, био је, када је неопходно, за насилне сукобе, подразумевајући етничке, верске и расне, без обзира на то да ли су унутар државе или између држава. Све је зависило од директне добити.

Робредо Солденберг је осетио како му трну врхови прстију. То се увек јављало када се налазио пред застрашујућим изливом беса. Разлог је био крајње вулгаран: оно што је требало да буде слично дечјој игри, у тој балканској провалији, претворило се у међународни скандал. Његово шифровано телефонско обећање борду *Евројске елиџе* да ће ликвидација председнице Србије довести до распада политичког и друштвеног система проклете балканске шевуљице, добило је димензију катастрофе. Представник водеће српске опозиционе странке тврдио је да напредне снаге њихове земље, потонуле у политичку клоаку, са крајњим нестрпљењем чекају да неко моћан са стране дође и покрене масе ка слободарским хоризонтима. И, што је било најтрагичније по Робредову велику акцију, којом би доказао наслеђен лидерски менталитет, све је постало даска којом се иде према целату са већ подигнутом секиром гигантског сечива. Покушај убиства председнице Србије постао је политичка катастрофа која је неочекивано објединила све политичке странке у тој држави.

И шџа саг?!

Оно што је наговештавало његов неприкосновени лидерски статус, претворило се у проклети балкански неуспех. И против своје воље гласно се насмејао.

Јулија Цезара су двадесеті тројица сенатора избола ножевима, Маршина Лутера Кинја било је лако ликвидирати на тераси мошела у коме је одсео. У Абрахама Линколна пуцао је Џон Вилкис Бути за време позоришне представе, па и у тој државици на Балкану 2003. године премијера су убили хицем из пушке... Садашњу председницу те државице било би једноставно ликвидирати на бездрож начина... Тако остварује овај свети! Агенцијор и жртва настављају једно крај друго, стичући славу заједно.

У суштини, више је био склон мудрости коју му је једном приликом поверио деда по мајци, оседели, мудри старац. Рекао је: „Ко ништа нема, жели нешто. Ко нешто има – жели све!“

Разуме се! Све! И још понешто!

Шта би проклети der Vater овде урадио?

Толико је снажно стегао вилице при помисли на оца да му је доња прокрварила испод виличног моста.

Коштала је као пола ферарија!

Помислио је како ће морати да пошаље двојицу-тројицу својих људи да стоматолог запамти када је преварио једног Солденберга.

Да ли би његов проклети отац, који заувек лежи испод огромног мермерног споменика на гробљу у Билефелду, изашао пред борд директора Елије са реалном истином или својом истином?

Борд директора чине осморица људи, које у банкарском свету називају безобразно богатим. Њихове трансакције монетарним царством биле су непознате јавности. Знано се да нису најчасније, али није било доказа да су такве. Харале су Лондонском берзом, Волстритом, кинеским пословним центрима... Међутим, у рату се не бирају средства и мало се ко усуђује да с мускетама, чији

је домет куршума мањи од две стотине метара, циљајући с рамена, крене у напад против противника са аутоматским оружјем рафалне паљбе, које испаљује и више од хиљаду метака у минути.

Тако мора остати и од сада. Или, тачније до тренутка када ће моћи да *Евројску елију* стави иза свилене црне марамнице у малом џепу белог сакоа.

Садашња пословна цивилизација не припада мудрима већ искључиво лукавим и спретним. Тако је сада. Тако треба и да остане. Проблем није био у чињеници шта је урадио, већ шта није урадио!

Аванс трансакције који је требало да буде исплаћен у целости после обављеног посла у тој балканској рупи, унапред је расподељен учесницима акције. Нема сумње да ће повериоци захтевати повраћај новца. Проблем није био искључиво у монетарној трансакцији, већ у губитку угледа и поверења зајмодавца.

Његов углед у *Евројској елији*, а самим тим и лидерска позиција, доведени су на руб најсрамнијег дебакла.

Сада мора да осмисли нови план, шта да ради даље, како да из овог колапса изађе као победник. Да ли да покуша поново? Али онда би зарад утиска требало да поред коначне ликвидације председнице државе још нешто учини. Нешто велико, значајно, што ће памтити и католици и православци и у следећим деценијама. Али пре свега православци!

Боја му!

Храм!

Мозак му је радио грозничавом брзином. Ковчег са председничиним посмртним остацима био би свакако изложен у највећем српском храму. Колоне

православних верника, а и они који нису православци, указиваће јој почаст у посмртном мимоходу.

Прво йредседница, а йошом храм!

Стегнутим песницама снажно је ударио о оквир прозора. Таква акција указаће на његове лидерске способности, на традицију германске поузданости и непоколебљивост утицаја *Евройске елиийе*.

Робредо Солденберг се окренуо, брзо прошао кроз пространу дворану и ушао у свој кабинет. Компјутер који је био активиран двадесет четири часа непрекидно светлуцао је баварском шумом пројектованом на десктопу. У траци *Гуіл* претраживача откуцао је: „Највећи храм у Београду“.

Тренутак касније намрштено је гледао у пројекцију циновског храма испод које је писало: *Храм Свейоі Саве...*

Робредо је читао даље: „Храм Светог Саве у Београду пети је по величини међу православним храмовима у свету. Простире се на површини од три и по хиљаде квадратних метара у приземљу, уз додатних хиљаду и по квадратних метара три галерије на првом нивоу. Капацитет верника које може да прими у једном тренутку достиже до једанаест хиљада људи. Није, додуше, као Базилика Светога Петра у Риму која може да окупи двадесет хиљада верника, али...“

Робредо Солденберг још једном је налио себи виски и, гледајући свој одраз у замраченом стаклу прозора, климнуо је неколико пута наздрављајући себи.

Прво йредседница йа йосле њене сахране одмах или, мудрије, када се ситуација смири и на чело државе дође нови йредседник, Храм Свейоі Саве. Снаја и одлучности доказују се силом, историја Немачке йуна је йаких

доказа, а не љубазношћу, пријатељским разговорима и обећањима која се никада неће испуниће. Ко не верује у то, нека прелиста историју немачке државе. Пуна је необоривих доказа. Једног дана овај замак ће бити нови центар немачке науке, као што је сада Хајделберг на Некару. Биће универзитет савремене науке и... И домишљастости. Има Бога! Оних пола милиона Немаца, католичких и евангелистичких верника, који су се недавно исписали из цркве, представљају издају германске нације, самог Господа и визије будућности.

Задовољно је погледао свој лик у одсјају прозорског окна.

Евројску елићу запањиће његова одлучност, домишљатост германске непопустљивости и непоколебљивости!

Међутим...

3

Два месеца раније

22. април, 1756

Прослава рођендана председнице Србије, упркос њеним жељама да се не обележава посебно, представљала је догађај године. Иако се Вела Матић трудила да то сведе на једноставан пријем у пространом дворишту резиденције, није се тако догодило.

Да је требало да одабере догађај дана, Вела Матић би се без двоумљења определила за Симеоново присуство на прослави. Гледано са стране, нико не би помислио

да између председнице Србије и њеног супруга постоји било шта осим искреног разумевања и вишегодишњег брачног искуства које обоје чувају као најдрагоценији животни дар.

Огроман број честитки нашао се на друштвеној мрежи *Инстаграм* и на свакој се поред фотографије председнице налазила и фотографија оног који честита. Када се има у виду да ова друштвена мрежа за поделу слика има око сто милиона активних корисника из целог света, јасно је да није у питању само додворавање председници Републике Србије већ и могућност контакта, који ко зна шта обећава ономе ко поставља апликацију... Разуме се да све почиње од мобилног телефона, па преко *Инстаграм* апликације пошиљалац, уз помоћ различитих филтера, дотера своју фотографију и на тај начин једним ударцем убија две муве: честита председници Србије, како би га она и задужени у њеним службама имали у виду, али и омогућава да му се јаве други заинтересовани, убеђен да то може бити почетак ко зна чега.

Представници опозиционих странака, почевши од заседања Народне скупштине, па преко дневних листова и ТВ канала који подржавају њихову страну, до уличних демонстрација са паноима на којима су намалане извитоперене слике председнице, надали су громогласну галаму да је у питању јефтина пропаганда председничине странке, како би покупила још једном симпатије грађана Србије и на скорим непосредним изборима наново се нашла на челу државе Србије, са озбиљним претензијама да уништи и оно мало што је остало од ње. Патријарх српски, господин Алексеј, преко свог секретара, оца Михаила, честитао је председници Србије рођендан. Његову искрену честитку објавили су

сви дневни листови у држави. Зато је Вела Матић била изненађена и за тренутак је мислила да халуцинира када је на главном улазу угледала владику Саву како у пратњи двојице свештеника пролази кроз централну капију. Један од свештеника носио је вероватно слику увијену у свилену заставу Српске православне цркве.

– Извините – добицила је Вела Матић, остављајући групу са којом је до тада стајала.

Кренула је у сусрет владици. Симеон је ишао на два корака иза ње. Нико не би помислио да њихов однос није апсолутно идеалан.

Пољубивши владици руку, председница Србије је рекла:

– Ваша светости, ваш долазак за мене је част коју нисам могла ни да замислим.

– Наша света црква брине о својој деци – рекао је владика. – Па, кћери, срећан ти родни дан и да нам дуго останеш ту где јеси, на добробит Српске православне цркве и свих њених верника – подигао је руку и један од свештеника одвио је предмет који су донели. – Кћери моја, ово је икона твоје славе, Светог арханђела Михаила, коју сам, уз сагласност његове светости, лично насликао за твој дан рођења. Она је освештана у нашој цркви и биће ти драг саветодавац у решавању свих проблема које будеш као председница државе Србије имала. Посебно уколико се појаве несугласице између државне администрације и наше свете цркве.

Гледајући икону, председница Србије је рекла:

– Предивна је, светости. И она је за мене свети предмет који ћу чувати до краја живота. Ја сам хришћанка, оче, православка, ја сам одана нашој цркви и увек ћу све чинити да односи државе Србије и наше свете цркве буду најбоље могући. Хвала на изузетном поклону.

– Сви ми у Синоду знамо то, кћери. И захвални смо Господу што је тако.

Видевши преклињући Велин поглед, Симеон Матић мало се нагао према оцу Сави и тихо рекао:

– Оче драги, хајдете да нас двојица мало прошећамо – погледом је показао на шанк под платненим кровом – и да мало освежимо памћење једном српском препеченицом.

Владика Сава је са разумевањем климнуо неколико пута.

– Наш народ каже да није добро одбити домаћина.

– Наш народ је међу најмудријима на овој планети.

Тако су председничин брачни изасланик и изасланик самог господина Бога отишли да провере тачност народне мудрости.

Затим је стигао професор доктор Вукан Чалић, чудесан хирург, висок свега стотину шездесет четири центиметра. Његова омиљена констатација била је: „Да сам виши двадесетак центиметара, био бих заводник. Овако могу само да завођење заменим хирургијом... Тако је то у животу. Истина, могао бих да будем и депресивац, што би показало да сам изабрао линију мањег отпора у окршајима са животом. У ствари, прихватио сам српску оптимистичку варијанту: Дај шта даш!“

Пришао је Вели и, подигавши се на прсте, пољубио је у оба образа:

– Вело, моја неостварена љубави – рекао је крајње озбиљно – за мене је овај дан значајнији од Дана државности, моје крсне славе, Божића и Ускрса. Заједно! Зашто не прихватиш моју вишегодишњу молбу, коју понављам на сваки дан твог рођења, па ћу и сада: остави Дан државности Србије и дан Христовог рођења и дан Исусовог васкрсења... Остави све и хајде са мном куда

год хоћеш, само одреди дестинацију... Живећемо као голуб и голубица и нашој срећи неће бити краја.

– Вукане, управо сам о томе размишљала – председница Србије речи је изговарала као на комеморацији – разговарала сам са Симеоном...

– Слаже се, је л' да?

– Па, нема ништа против – одговорила је Вела Матић крајње озбиљно – али морам да завршим обавезе које сам прихватила када сам изабрана за председницу Србије. Наравно, часна особа, као што си ти, не би могла срећно да живи, поготово у рају, уз некога ко не држи до узвишености заклетве какву сам ја положила при избору за председницу.

Доктор Чалић је пљеснуо рукама:

– Тачно! Тачно! Ја сам стрпљив човек и чекаћу дан у коме ћу ти спасти живот. – Подигао се на прсте. – Срећан ти, не знам који, и није важно, рођендан. – Пољубио је Велу у оба образа. – Чекаћу да бих ти спасао живот, који сада проводиш жртвујући се за Србију, а она ти неће рећи ни Х од хвала.

Унаоколо је одјекнуо пљесак. Сви су се смејали. Нико није могао ни да помисли да ће речи доктора Чалића бити пророчанске.

Следећих педесетак минута председница је провела у дружењу са делегацијама привредних предузећа, представницима институција културе, здравствених радника, просвете, делегата свих министарстава, представницима седамдесет амбасада у Београду...

Прослава рођендана трајала је до првог сумрака. Нажалост, председничин супруг био је принуђен да се раније удаљи, будући да је неочекивано добио позив, иако после истека радног времена, из једног од судова, због

проблема који је морао да остане даље од очију јавности, а тицао се материјалних доказа драгоцених у одбрани Симеонових клијената. Пре него што је отишао, извинио се гостима, пољубио Велу у косу и са својом секретарицом Надицом журно напустио прославу.

Што се тиче гостију, мало ко је био изненађен одласком двоје блиских сарадника: пословни проблеми морају се решавати на овај или онај начин, али никако се не смеју оставити за нека боља времена. Сада, одмах – јер ко зна шта би се могло догодити до сутрашњег дана или до доласка тих бољих времена.

Опкољена званицама, Вела Матић је видела како Арсен, Медмила и Глигор Сибиновић пролазе поред чланова обезбеђења.

– Опростите – рекла је председница Србије – долазе две моје омиљене особе, једна скоро мојих година и друга која ће наставити тамо где ми застанемо.

Оставила је званице и упутила се према новим гостима.

– Моји драги Сибиновићи! Била сам сигурна да ћете доћи! Када бисте само знали како се радујем!

– Драга председнице, драга наша, у име Сибиновића и свих наших сарадника – рекао је Арсен Сибиновић трудећи се да се у његовом гласу не наслути узбуђење – честитам ти рођендан...

– Није битно који! – добацио је неко из групе.

Сви су прснули у смех.

– Који год да је – наставио је Арсен – надамо се да ћеш још дуго и дуго водити Србију ка још бољим данима.

Медмила Сибиновић је одгурнула мужа и пасторка.

– Он као да је трудан! Не може се доћи до речи од њега... Дакле, драга, вољена Вела – поклон упакован у луксузну хартију прислонила је на груди – када смо се

договарали шта да ти донесемо као дар, како је то обичај у нашем народу, дар од срца, дуго смо се колебали. Дуго смо расправљали, препирали се, и коначно смо одлучили да ти дарујемо мој роман.

– Заиста? – председница Србије прихватила је књигу упаковану у луксузну украсну хартију. – Када бисте, Сибиновићи, само знали како се радујем – нестрпљиво је покушала да одвеже украсну траку обавијену око књиге завијене у златну хартију.

– Дозволи мени – рекао је Арсен. – Ја сам завијао, па знам како да је најбрже одвијем.

Узео је књигу и у два потеза одвезао врпцу и растворио папир.

Председница Србије за тренутак је била нема.

– Па то је дивно – рекла је коначно. – Од срца се радујем! Ноћас нећу око да склопим... – Загрлила је Медмилу и пољубила је поново. – Бескрајно ти хвала, душо... Ти си баш вредна... Верујем да ће бити бестселер...

Сутрадан, вративши се предвече од Надице у резиденцију, супруг председнице Србије Симеон Матић рећи ће запањено:

– Па, јесу ли они нормални? Да ли су им свраке мозак попиле?! Ту исту књигу поклонили су ти и прошле године за рођендан?! Патријарх ти је тада поклонио пса, сва срећа да сам га дао у стационар за псе, а Медмила ову исту скрибоманску будалаштину.

– Молим те, откуда знаш да је будалаштина када је за годину дана ниси ни прелистао?

– Слушао сам тебе шта си говорила о књизи и знам Медмилу! То ми је сасвим довољно. Нисам је читао прошле, нећу то ни ове године да учиним!

Вела је погледала мужа и рекла подсмешљиво:

– Поклањам је Надици.

– Надици? – Симеон Матић гласно се насмејао. – Могу ли да те подсетим... Прошлогодишњи примерак такође си поклонила Надици.

– Поклањам јој и овај. Можда ће задовољити њене високе критеријуме.

Симеон Матић је стајао на вратима спаваће собе гледајући у своју супругу. Није проговорио ни реч. Окренуо се лагано и махнуо према горњем спрату. – Ноћас ћу спавати горе. Рано устајем и не желим да те будим.

Вела се насмејала.

– Како хоћеш. Искористи горњи спрат још ово кратко време до бракоразводне парнице... Уколико желиш, могу да позовем Надицу да те ушушка.

– Уколико мислиш да је то духовито, дубоко се вараш.

– Није духовито, али би могло да буде узбудљиво и практично.

Сат и тридесетак минута касније председница Републике Србије лежала је сама у широком брачном кревету. Ноћна лампа крај њеног узглавља једва да је осветљавала узани круг на малом ноћном орману.

И била је очајна. Знала је из искуства да многе ствари не може да измени, да се много шта дешавало и дешава мимо њених намера и жеља. Веровала је да ће њен брак бити савршен. С временом је схватила да јој све што је очекивала клизи из руку. Што је политички успех био већи, празнина, амбис између ње и оних некадашњих сањарења и прижељкивања постајао је све дубљи. Када је, сасвим случајно, открила везу Симеона и Надице, скоро да је то није ни дотакло.

Истини за вољу, знала је да Симеону задаје пецкаве убоде, али он на то није обраћао пажњу. Ипак, све што

би рекла и предложила, а односило се на везу са његовом секретарицом, није јој помогло да се ослободи горчине и разочарања. Професионални успеси ни на који начин нису јој помогли нити потиснули очај.

Безброј пута себи је рекла: Ујутру покрећем парницу. Хоћу развод!

Сутрадан би само поновила одлуку из претходног дана, не чинећи ништа.

23. април, 18.42

Возач председнице Србије Вукашин Вуле Вукотић, кога је њен муж звао Трипл Ву, увезао је бе-ем-ве М-4 у пространи врт који опкољава резиденцију председнице Србије. И после једва приметног престанка рада мотора, Вела Матић, заваљена у задње седиште луксузног, моћног аутомобила, неколико тренутака је седела затворених очију. Догађало се да јој се понекад не иде кући. Не превише често, али се догађало. Једноставно, осећала је чудан притисак у грудима, дах би јој постао успорен и кратак, не би имала снаге да подигне руку, морала би да седне јер се осећала потпуно исцрпљено. Када је питала познаника, доктора опште праксе, у чему је ствар, лекар јој је одговорио:

– У питању су симптоми брадикардије. Морате да успорите динамику дана. У супротном, имаћете велике невоље са срцем. Дођите да проконтролишемо ваш ритам.

Прекинула га је у пола речи:

– Да свакако. Имам ових дана некакву гужву, али чим то прође, долазим.

Наравно, никада није отишла. Увек је проналазила смешне разлоге да одлазак одложи за сутра, али преко-сутра свакако одлази. Прекосутра никада није стизало.

Удахнувши дубоко, мукло је упитала:

– Вукашине, јесмо ли стигли?

– Јесмо, госпођо – једва чујно је изговорио возач.

– Била је то лепа вожња, Вуле. Хајдемо у нове радне победе.

Ухватила је кваку, али је возач био бржи. Искочио је из кола и отворио врата. Испружио је руку на коју се ослонила председница Србије рекавши:

– Баш ми недостаје кревет.

– Па, госпођо, враћате се после дванаест сати...

– Знаш ли када ћу поново прихватити кандидатуру за председницу Србије?

– Никада!

– Тачно, пријатељу мој. Потпуно си у праву... Откуда знаш?

– Ако смем да приметим, госпођо, то тврдите при сваком доласку у вилу.

Одмахнула је руком.

– Дај ми торбу, молим те...

– Однећу је ја, госпођо.

– Ни говора! Бежи кући!

Помало посрћући, упутила се ка улазу. Корачајући уморно, бацила је поглед према тераси централног салона у коме је горело светло.

Боже, Симеон вечерас йуџује! Баш сам имбецил!

Нагло се освестила. Скоро да је утрчала у вилу, попела се степеницама и застала на вратима салона.

– Опрости – рекла је угледавши свог мужа како затвара кофер. – Имала сам лудницу...

– Ништа ново! – глас Симеона Матића био је потпуно равнодушан.

– У колико ти лети авион?

– За сат и по.

– Кола ће доћи по тебе?

– Као и обично.

Скинула је кратак блејзер, бацила га на оближњу фотељу и сручила се у њу.

– Да ли би попила нешто?

– Нисам баш расположена.

– Чашица вискија није још никога убила.

Климнула је неколико пута.

– Да ми дају могућност да постанем најбогатија особа на свету, под условом да поново прихватим место председнице Србије, никада, апсолутно никада више не бих то учинила.

Симеон Матић је застао у наливању пића. Погледао је потпуно равнодушно своју супругу и онда рекао:

– Опоменуо сам те још пре кандидовања шта те очекује уколико будеш изабрана.

– Србија пре мене није имала на изборима изабрану председницу државе.

– И, шта си доказала? Родну равноправност? То не постоји и никада неће постојати, осим у декларативним предизборним разметањима и обманама.

– Био си у праву!

– Разуме се да сам био у праву... Председници Србије престају да имају приватне животе већ од првог дана инаугурације. Нико није толико нападан, толико испљуван, као што је то случај са председницима. Чак су и Тилета, као председника Југославије, здушно критиковали, додуше, у тоталној тајности. Од тада па до тебе, за

опозицију нико није био довољно добра личност да дође на чело државе, осим њихових кандидата. Поготово не жена, иако се заклињу у пуну равноправност. Нисмо се ми одмакли од кнежеве затуцане Србије. Тако је било и тако ће бити. – Устао је. – Извини, морам да завршим паковање – рекао је и прешао у суседну просторију.

Вела Матић је седела заваљена у фотељи. Питала се да ли да наглас изговори мисао која ју је притискала још од дана када јој је саопштио да путује у Брисел.

Не! То је исјод мој достјојансјва!

– Са тобом путује и Надица?

Неколико тренутака владао је мук. Потом се на вратима појавио Симеон.

– Да – рекао је – са мном путује и Нада. Пред бри-селским судом покушаћу да одбраним клијента који је оптужен да је по налогу Државне безбедности Србије ликвидирао хладно и на кукавички начин Вучка Доглића. У првој пресуди суд је изрекао казну доживотне робије. Моје је да докажем немогуће: Државна безбедност Србије нема ништа заједничко са ликвидацијом, а мој брањеник заслужује искључиво ослобађајућу пресуду, јер ништа нема са намештеним политичким процесом.

– И у том немогућем процесу помагаће ти и Надица, душа моја!

– Управо тако: у том немогућем процесу помагаће ми Надица, душа твоја. И овде, у случајевима пред нашим судовима, она је моја помоћница, не само моја секретарица.

– И овде и тамо она јесте и биће твоја креветска помоћница!

– И овде и тамо она јесте моја креветска помоћница. Нудио сам ти да се разведемо. Шта си ми одговорила: „Опозиција би са кликтањем дочекала развод! Ако

председница Србије не може да среди свој брак, како мисли да ће моћи да среди Србију?!“

– То је проклетство власти. Не могу ништа друго да ти одговорим, осим, будите дискретни.

– Ми јесмо дискретни. Али ти размисли још једном о разводу.

– Чудно је како неки људи знају да пронађу праву љубав?! – рекла је подругљиво. – Шта ће бити када те прође та пубертетска еуфорија?

Симеон Матић се вратио и спустио у суседну фотељу.

– Искрено речено: појма немам. Толико далеко не могу да гледам. А и нећу!

– Када полазиш?

– За двадесетак минута.

– Па, срећан лет... Морам да се истуширам.

Још од гимназијских дана будућа председница Србије одлазила је у купатило, допола пунила каду млаком водом и, пошто би заронила, остајала што је дуже могуће под водом. Најчешће се питала о чему панично размишљају људи који одлуче да скоком у дубину себи одузму живот? Да ли се покају када схвате да се у неким подводним амбисима завршавају њихови животи? Могуће да покушавају да изроне, јер су се предомислили. Можда немају снаге да се помере схвативши да се ту све завршава, а тамо горе, изнад површине, питање је да ли ће се било ко узбудити због њиховог безумног чина. Заиста, о чему уопште ти људи размишљају? Немогуће је да се не покају! Немогуће је да не покушавају да изроне, да из себе не избаце воду која је грунула у плућа, да се инстинктивно не боре против панике која се обрушава на њих... Или се осећају немоћни, опусте се и... Можда

изгубе свест од страха у једној јединој секунди, када схвате своју заблуду.

Изронила је, изашла из каде, огрнула фротирски огртач и изашла на терасу.

Видела је како испред резиденције полази такси. Горко се осмехнула.

Па, срећан вам леј!

Са звоника Цркве Свете девице Марије одјекнула су звона.

Вела Матић се прекрстила.

Срећан, срећан вам леј!

И наново је слушала звона.

Није могла ни да претпостави шта ће се догодити када исто тако буде стајала на излазу терасе и звона буду одјекивала кроз касни сумрак.

4

23. ајрил, 21.35

Кроз отворен прозор спаваће собе допирало је оглашавање цврчака из парка виле Арсена Сибиновића.

– Чујеш ли цврку? – једва чујним шапатам упитао је Глигор своју маћеху, наслоњен на лакат десне руке, док је левом прелазио преко њеног наог тела.

– Губи се у своју проклету собу! – глас Медмиле Сибиновић звучао је нестрпљиво. – Појавиће ти се отац!

– Има ли заказано код тебе?

– Шта те се тиче! Он пристојно куцне, уљудно пита како сам и да ли сам расположена за...

– Па, јеси ли?

– Ти си своју порцију добио!

– Није тачно! Добио сам порцијицу!

– Гаде! Није ти довољна твоја Моакиница!

– Па, ја волим Шекспира. Знаш ли шта је рекао проклети Ајвонац у *Хамлеју*, колико се сећам... Давно сам гледао представу у Народном позоришту... Па, рекао је: „Јер пиленце младо свако воли радо, то је права сласт. Али стара кока, без сока и смока, рђава је част!“ Није имао појма! Да је познавао женски свет, никада не би написао такву будалаштину. Притом, имао је гомилу деце, а волео мушкарце.

– Желела бих да ти се отац појави.

– Заборављаш! Он није мој отац!

– Ако се Арсен појави, неће ти помоћи ни Мајка Божја, ни драги Господ Бог.

– Прво, Арсен није дух који се изненада појављује. Уколико би хтео да сврати до своје вољене супруге, он би то најавио два-три дана раније. Уљудно би упитао. Он је, уопште, једна врло уљудна персонa нон грата.

– Нас двоје се више нећемо овако виђати.

– Онда ћу морати да се навикнем да те замишљам.

На вратима спаваће собе Медмиле Сибиновић зачуло се тихо куцање. На тренутак и она и Глигор престали су да дишу.

– Арсен... – једва је успела да прошапуће Медмила Сибиновић.

– Дођавола! – процедио је кроз зубе Глигор Сибиновић. – Шта сад?! Матори јарац!

– Рекла сам ти...

Али Глигор Сибиновић више није био у спаваћој соби своје маћехе.

На поновни мукли звук са врата, који је више лично на гребане, Глигор је излетео из постеље, дограбио своје одело бачено на фотељу, зграбио ципеле, јурнуо према отвореним вратима којима се излази на терасу и, прекорачивши ограду, бацио се у густу маклуру која опкољава вилу, одвајајући је од пространог дворишта.

Медмила Сибиновић је зграбила и навукла спаваћуцу, притиснула тастер ноћне светиљке, загладила косу, напустила кревет и, подигавши обрве, као особа која је неочекивано тргнута из сна, пришла вратима. Отворила их је и кренула ка постељи.

– Зашто куцаш? – упитала је сањиво.

Арсен Сибиновић је ушао осврћући се унаоколо.

– Глигор није овде?

За тренутак Медмила Сибиновић била је парализована. Потом се лагано окренула и, са најзапањенијим изразом лица који је могла да начини, упитала:

– Ко...?!

– Глигор!

– Јеси ли пијан? Или си полудео!

Арсен Сибиновић је изашао на терасу, погледао унаоколо и, вративши се у спаваћу собу своје супруге, одмахујући главом, рекао љуто:

– Сутра ћу да отпустим баштована. Доле је поломљена маклура. Значи да је није посекао на време... – са осмехом је гледао супругу. – Душо моја, више никоме није веровати. Кажеш му, и он то не уради. А добро га плаћам... Не разумем такве људе! – И даље је са осмехом гледао Медмилу. – Ноћас си прелепа!

– Ноћас сам мртва уморна. Хоћу да спавам. Писала сам дванаест сати непрекидно!

– Како ти иде?

– Као робовима на галији. Али осећам да ће то бити литерарна сензација.

– Сјајно! Па, извини што сам те пробудио.

– Шта имам од твог извињења! Управо сам једва заспала. Ко зна када ћу и да ли ћу успети поново...

Арсен Сибиновић, који је стигао до врата, окренуо се и најозбиљније упитао:

– Хоћеш ли да ти читам одломке рукописа на коме сада радиш? Као што то обично чиним. Док не заспиш, разуме се.

– Хоћу да спавам! Сада! Знаш како то изгледа? – глас јој је звучао љуто. – Легнеш, затвориш очи, бројиш овце или мислиш на нешто лепо. И, заспиш. Ја сам три пута бројала по сто и једну овцу, а онда си ти почео да...

– То ти се увек догађа када си мртва уморна. Или узбуђена!

– Избаци тај подругљив призив из гласа. И, молим те, затвори врата када изађеш.

Вратила се до постеље и бацила на њу.

Арсен Сибиновић је пришао кревету. Повукао је прекривач и покрио своју супругу.

– Лаку ноћ, душо. Ујутру немој рано да устанеш. Свакако си преморена, а ја морам у свитање на пут... Зато сам дошао. Потпуно сам заборавио да те обавестим за време ручка... Остајем два, евентуално три дана. Лаку ноћ, лепа моја. – Дошао је до врата, застао и лагано се окренуо. – Знаш, љубави, ове две године откако смо у браку не бих мењао ни за столеће без тебе. – Изашао је и нечујно затворио врата.

Медмила Сибиновић је подрхтавала целим телом. Потом је нагло устала, јурнула у купатило, подигла клозетску даску и почела да повраћа.

5

26. аїрил, 8.20

Секретарица је ушла у кабинет са свежњем дневних листова у рукама.

Угледавши је, Вела Матић запањено је упитала:

– Брано! Шта се догодило?

Бранка Јон је без речи спустила новине на писаћи сто председнице Србије.

– Опозиција поново јаше? – са осмехом је упитала председница Србије.

Секретарица је нетремице гледала у њу лагано одмахујући главом. Само је прстом показала на насловну страну *Срїскої скандала*.

Вела се осмехнула и подигла недељно издање луксузног часописа, намењеног првенствено женској популацији. Погледала је и за тренутак је помислила да је ослепела.

Са насловне стране недељника осмехивали су се Симеон Матић и Надица Стиловић. Стајали су загрњени и окренути једно према другом на средини бриселског трга Гран плас, али су гледали према фотографском апарату, очигледно не марећи ни за кога унаоколо.

Председница Србије лагано је климала главом.

– Знаш, ово је један од најлепших, ако не и најлепши трг у Европи. На њему се сваке друге године одржава свечана поставка цветног тепиха од бегонија. Симеон и ја смо једне године стајали тако: заљубљени, срећни и... У двадесет два часа, то је традиција, одржава се цветни